

בינתיים לתמיד

ענבל כהן-זיליאני

ענבל כהן-זיליאני

בינתיים, לתמיד

לרכישת הספר לחצי כאן

בינתיים, לתמיד
ענבל כהן-זיליאני

FORNOW, FOREVER

Inbal Cohen Ziliani

עורכות ראשיות : גלי אבני-גילאור
ורד רווה-שמואל
עריכה : רון דהן
עיצוב עטיפה : חן יאקה-שומרון / סטודיו לימונדה
עימוד : גרינהויז — הרצליה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר — כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ז
© 2017 כל הזכויות שמורות

מסת"ב : 978-9657-648-35-3

All rights reserved
Printed in Israel 2017

1

חלונות הדירה היו מוגפים משעות הבוקר, אני פותחת אותם, מוהלת אוויר חדש בישן, מחליפה אור מעומעם באור כתום בוהק של שעות בין ערביים מוקדמות. את שטיח הצמר האפגני כבר שאבתי במשנה זהירות, עתה אני מיישרת את התמונות שמעטרות את הקירות. מגוון ציורי שמן קטנים שנאספו במשפחתי במהלך השנים. ידי המיומנת עוברת עליהן בעדינות תוך שאני מתעכבת על תמונה בשחור לבן של סבי וסבתי במסגרת עגולה, לידה באותו סגנון תלויה תמונתם של הוריי מערב חתונתם ומתחתם תמונתי שלי. אני מנגבת את השידות הכבדות, את שולחן הקפה, שוטפת את רצפת הפרקט ואפילו משמנת את רהיטי העץ תוך שאני מעניקה תשומת לב יתירה לכיסא הנדנדה העתיק שעומד ליד הספה האפורה. אלו הרהיטים שסבתי אהבה, אוסף נדיר משלהי המאה התשע עשרה. כשאני מגיעה לספרייה עמוסת התמונות המשפחתיות אני עוצרת. מרימה מסגרת זהובה כבדה ומביטה בה וגעוגוע עובר בי — מאז הגיע השליח עם זר הפרחים מהוריי אמש, התעקשתי לא לחשוב על כך שאמי עדיין לא התקשרה אלי, ומלבד הודעות קצרות שהחלפנו בינינו, לא שמעתי ממנה. כשהדירה מחשיכה מעט ולילה נפרס על שמי מילאנו, אני מדליקה את המנורה הקבועה בסלון. כף ידי עוברת על גדילי הזכוכית הסגולים. הם נעים כמו מטרונום ומסמנים מקצב עמום של איבוד הזמן, אולי דווקא היום מנגנים בשבילי את חלוף השנים.

דפיקה בדלת הדירה מעירה אותי ממחשבותיי.

"עוד רגע." אני מתעשתת ופונה לדלת. "הקדמת." אני מחייכת כשאני רואה את פניו של החבר הכי טוב שלי, פרנץ.

"התלוננת כל כך הרבה על האיחורים שהחלטתי שלפחות ביום ההולדת שלך אקדים." הוא מחבק אותי חיבוק מוחץ. כשעיניי יורדות לנעליו הוא משפשף את רגליו בשטיח הקטן שבכניסה ורק אז נכנס פנימה. "תוריד את כפפות הגומי האלה ובואי נשתה משהו." הוא מתרחק ממני ומניף את ידיו כדי להראות לי את בקבוק השמפניה שהוא אווז. "אל תעמדי שם סתם ככה, תביאי כוסות," הוא אומר בזמן שהוא פותח את הבקבוק ומניח אותו על השולחן. אני ממהרת למטבח, טומנת את כפפות הגומי בארון וחוזרת אליו עם שני גביעים בוהקים.

"לחיי שלושים וארבע שנות חיים, קארה," הוא אומר כשאנחנו משיקים כוסות. טעם חמצמצץ עדין מתפשט בפיו. "מוכנה לחגיגות? עוד שעתיים זה מתחיל."

"לא בטוחה שאני רוצה לחגוג את העניין." אני עונה.

"כולם אישרו הגעה ואדו מוסר שהחדר במסעדה מוכן ומעוצב בדיוק כמו שרצית, את יכולה להיות רגועה."

אני מביטה בו ונאנחת. "הוא שלח לי תמונות הבוקר, הוא באמת עשה עבודה מצוינת." כמה נוח שאדו, בן הזוג של פרנץ, הוא הבעלים של מסעדת היוקרה אינקיוסטרו שבה אחגוג את יום הולדתי.

"איך את לא נחנקת מכל הכימיקלים האלה באוויר?" פרנץ ניגש לדלת המרפסת ופותח אותה לרווחה. אוויר קריר חודר לדירה. הוא מתיישב ליד השולחן הקטן, מוציא קופסת סיגריות מכיס הגיינס ומדליק סיגריה. "ניסיתי חומר ניקוי חדש, שווה כל רגע." אני מביטה בדירה המסודרת והנקייה להפליא בסיפוק.

"בואי נכניס את עצמנו קצת לאווירה." הוא מניח את הסיגריה במאפרה.

לוקח את השלט ומגביר את הווליום במערכת הסטריאו.

צלילים ממלאים את החלל והוא מעווה את פניו. "עוד הפעם 'נסון דורמה', זה שיר שמנגנים בלווייתן. לא מתאים ליום הולדת." הוא לוקח איתו את השלט וחוזר למרפסת.

"זה הכי טוב שמצאתי הערב, תבחר משהו אחר." אני שותקת ומאזינה ליצירה, שלעיתים קרובות מדיי עולה בי כמנגינת חי. לוציאנו פברוטי שר את האריה באיטיות והמילים חודרות פנימה. וכמו הנסיכה שבחדר הקר כן גם אני יושבת וצופה בכוכבים הנוצצים באהבה ותקווה. כמו אותה ההבטחה

שאני ממתינה שתתקיים. רגעי עלות השחר בהם הדברים יתבהרו, כמו הכרזת הניצחון שלה אני עדיין ממתינה.

"מעלה זיכרונות מהאוב?" הוא שואף שאיפה אחרונה מהסיגריה, מכבה אותה וחוזר פנימה, ריחות עשן ובושם משובח מתערבלים באוויר.

"מי אמר שזה מה שאני עושה?"

"אן, רק שנינו פה, אפשר להפסיק להעמיד פנים שהכול נפלא."

"אני אף פעם לא מעמידה פנים, רק כשחייבים." אני צוחקת למול פניו הספקניות. פברוטי עדיין מתנגן ברקע, מבטי מתקבע על תמונתם של הוריי. לעיתים נדמה שעל אף מרחק הזמן והמקום אני עדיין מנסה לרצות את אבי, דברים שאהב והעתקתי לחיי כך שיתאימו לתבנית שאליה יצק את דמותי במהלך השנים.

"אילו היית משחקת את המשחק, היית היום במצב אחר," הוא קובע, כאילו קרא את מחשבותיי.

"באיזה מצב?" עיני עוקבות אחריו בזמן שהוא מתיישב לצדי על הספה. מוזג לשנינו את מה שנותר מבקבוק השמפניה שהביא.

"נשואה, בהיריון, ילד ראשון או שני, גרה בפרבר עשיר." אני חשה מדקרת כאב קטנה לאבחנתו המדויקת.

"הייתי מקבלת משפחה כמו בפרסומות, כזו שבה כולם מחייכים ובפנים הכול רקוב. מגיע לי יותר מזה," אני אומרת בקול רם מכפי שהתכוונתי.

"אז מה פרץ הנוסטלגיה?"

"ההורים שלי." אני מצביעה על זר הפרחים הצבעוני שמונח בצד החדר.

"אה." הוא שותק לרגע. "מה כתוב בכרטיס?"

"מזל טוב, זה מה שהוא כתב." אני מעקמת את פניי. "הם בווייטנאם, פרנץ, אפשר היה להתקשר אליי, גם במקום מרוחק כזה יש נגישות לטלפון." מבטי מתעכב שוב על הזר המטופש, כרוניקה של מוות ידוע מראש; לא משנה כמה אטפל בהם, הם יקמלו. בזבוז מיותר של יופי ושל זמן.

מחנק עולה בגרוני, אני כבר לא יכולה לשבת שם ולהביט בזר הפרחים. אני מפנה את הגביעים הריקים מהשולחן ומחזירה אותם למטבח.

"לאורה לא תגיע למסיבה הערב."

"תני לי לנחש — היא לא מצאה מישהו שישמור על התינוק."

"אני לא מופתעת, החיים תמיד פשוט קורים לה, היא לא מתכננת שום

דבר."

"הפתעות הן לא בהכרח דבר רע," הוא אומר בקלילות.

אני מגחכת לעצמי.

"כמה זמן אתה מכיר אותי?" אני משיבה כשאני חוזרת לסלון.

"שנתיים ארוכות ומייגעויות." הוא צוחק, "בסדר, את לא צריכה להגיד לי, אני יודע: 'הכל מתוכנן מראש, הפתעות הן לאנשים טיפשים'. אני מחייכת כשהוא חוזר על דבריי במדויק. פרנץ ואני נפגשנו קצת אחרי שהגעתי למילאנו, לפני שהתחלתי לעבוד איתו במשרד רואי החשבון של לורנצו. אז עבדתי במשרד קטן יותר, טיפלנו בתיק של לקוח משותף ומשם נולדה חברות קרובה.

"אם כבר מדברים, הנה עוד אחד שלא יגיע," אני לוקחת את הטלפון הנייד מהמקום הקבוע שעל השולחן, ומחפשת את המייל המכאיב שקיבלתי הבוקר. "הנה, תראה," אני מניחה את הטלפון בכף ידו.

"אן, מצטער," פרנץ קורא בקול רם, "לא אגיע הערב, חבל שנבזבז זמן יקר כששנינו יודעים שאין סיבה להיפגש שוב. הקריירה שלך תובענית, התוכניות והסטנדרטים בלתי אפשריים. בכל זאת, מאחל יום הולדת שמח. הלוואי וכל חלומותייך יתגשמו.

פרנץ מרים עיניים מוטרדות לעברי. "זה מה שהוא כתב?"

"כן, מזל שגם ככה לא הייתי מאוד מעוניינת."

"ומה לא היה בסדר איתו?"

"הפעם זו לא אשמתי," אני מניחה יד על החזה. "ישבנו במסעדה והבחור

קינח את האף כל עשר דקות, זה לא אסתטי."

"החלטה נכונה, את לא צריכה את זה." הוא מגחך.

לפני שהספקתי לומר עוד מילה צלצל הנייד של פרנץ קוטע את שיחתנו.

"אני אלך להתארגן, אנחנו לא רוצים לאחר." אני לוחשת, פרנץ מהנהן וממשיך בשיחה ואני מתרחקת לכיוון המקלחת. כשאני כבר מתחת לזרם המים אני שומעת קולות מהקומה מעליי, אבל הם מיד נבלעים בצלילי המוזיקה העכשווית ממערכת הסטריאו בדירתי.

אני מתנגבת ונעמדת מול המראה. בוחנת את בבואתי בחוסר חשק מופגן, מורחת את הקרם הקבוע ומתאפרת. רק באזור העיניים. פס שחור ועדין וצללית שתדגיש את עיניי הירוקות. אני שולפת שמלה שחורה מהארון ומחליקה אותה על קימורי גופי, את שיערי שוב אוספת בקוקו הדוק.

כשאני מוכנה אני מתייצבת מול פרנץ, מעבירה יד על השמלה שעליי.

"נראה בסדר? מה דעתך?"

הוא מפסיק לתקתק הודעה בנייד שבידו, מרים את מבטו אליי ומחייך.

"חסר קצת אודם, יקירה. את לא חייבת להיות כל כך רשמית, תפזרי את השיער."

"רק אנשים מהמשרד יהיו שם, פרנץ, הם קולגות להזכירך."
"גם אדו ואני נהיה שם, פר פבורה קארה, תנסי להוריד את ההבעה העגמומית, תמרחי אודם אדום ותפזרי את השיער." הוא מסמן באצבעו על השעון. אין זמן להתווכח.

אני נעלמת לחדרי וחוזרת עם אודם אדום כהה על שפתיי.
"ככה יותר טוב." הוא מחייך אליי. "קיבלת הודעה בזמן שהיית בחדר."
אני לוקחת את הנייד מידי במהירות. "אמא שלי." אני מחייכת אליו.
יום הולדת שמח פיקולינה מיה, אנחנו נהנים פה אבל כמו תמיד חושבת עליך, ניסיתי להתקשר כמה פעמים אבל אין קליטה. נדבר בקרוב, טי ווליו בנה, אני אוהבת אותך.

דמעות מאיימות להציף את עיניי.
"יודעת מה את צריכה?" ידו של פרנץ מונחת על כתפי.
"מה אני צריכה?" אני מאלצת את עצמי לחייך אליו.
"את צריכה להפסיק לחשוב הרבה, להפסיק לתכנן ולהתחיל לחיות, למצוא את ה'בינתיים שלך'."

"הבינתיים שלי?" אני צוחקת. "מה זה אומר?"
"הבינתיים זה מישוהו שלא מתחתנים איתו, מעבירים את הזמן ונהנים עד שמגיע הפרינציפה." הוא מחייך.

"לא מאמינה בנסיכים ולא בבזבוז זמן," אני קובעת.
"לא שאלתי במה את מאמינה," פרנץ משיב ברצינות.
"אין לי זמן להתפשר — אני צריכה בעל, שותף, מישהו לבנות איתו עתיד, זה מה שאני מחפשת."

"כן, את זה כבר שמענו, המונית מחכה לנו." הוא ניגש לדלפק ליד דלת הכניסה, לוקח את המפתחות ופותח בפניי את הדלת.

דלת הבניין נטרקת מאחוריי בחצות. אני נכנסת הביתה ונועלת את הדלת, לוקחת נשימה עמוקה. אני בת שלושים וארבע באופן רשמי. ערימות הפרחים והמתנות מונחות בשקית. אני משאירה אותן בכניסה.

המסיבה, אם לשפוט באופן אובייקטיבי, היתה הצלחה; באופן אישי סבלתי. מבט אחד בחלל המוצף בלוניס, בעוגה ובשלושים וארבעה הנרות שעליה — וכל מה שרציתי היה להסתלק משם. עמדתי והסתכלתי על כל האנשים שהגיעו לחוג, שהרימו כוס לחיי וברכו אותי בלי לדעת עליי מאום, וידעתי: בשבילם זו בסך הכול הזדמנות מצוינת לבילוי, לא יותר.

אני חולצת את נעלי העקב, ותוך כדי הליכה לחדר השינה גם פושטת את השמלה. אני מפזרת את שערי הארוך, מרשה לו לגלוש על גבי בחופשיות ולובשת את חלוק הסאטן הלבן שמחכה על המיטה. ברגעים כאלו אני מרגישה כמו בלון ישן. כזה שהאוויר יצא ממנו, שמרחף בכוחותיו האחרונים.

אולי פרנץ צודק. מבט אחד בדירה הריקה גורם לי להצטער על כך שלא חזרתי עם מישהו הביתה. אני נזכרת ברגע שהוא במסיבה, שבו ניקולס, אחד השותפים הבכירים בחברה, התקרב אליי. ידעתי שהוא הגיע בשבילי. ניקולס מחפש את קרבתי מהיום הראשון שבו התקבלתי לעבודה, הגשתי לו פרוסת עוגה והוא חייד וליטף את זרועי בחביבות. אני יודעת שהוא מעוניין בי, אבל משום מה אף פעם לא הצלחנו לשבור את הקרח בינינו.

במטבח אני מוזגת לעצמי כוס יין לבן וחוזרת איתה לסלון. מוציאה סיגר מקופסה שקניתי. לרוב הייתי מעדיפה לשלב אותו עם וויסקי או עם ברנדי, הערב היין יספיק.

כשהמתנה האחרונה שנשארה סגורה בידי השניה, אני פותחת את דלת המרפסת ויוצאת אל הלילה. הסיגר שבפי סופג את הלחות עוד לפני שאני מציתה אותו. אוהבת אותם קובאניים ואין כמו פארטאגאס, יעלה כמה שיעלה, על כל פנים ככה אבי היה אומר. האוויר קריר, רעש התנועה ומוסיקה

עמומה מהפאבים הסמוכים חודרים לדירה. גופי מתכסה צמרמורת עדינה. אני מתיישבת על אחד הכיסאות ומניחה את כוס היין על השולחן העגול. ריח חריף של טבק משתחרר ועשן סמיך מתערבב באוויר, כשהסיגר שבפי נדלק. אני מחזיקה את העשן בפה, מגלגלת אותו בלוע ונושפת החוצה. עוד שאיפה, ועוד אחת. אני לוגמת מהיין. מביטה לשמיים. לילה נטול כוכבים. "יום הולדת שמח, אן." אני לוחשת לעצמי.

דלת המרפסת של הדירה מעליי נפתחת באחת. שתי נשים צוחקות, קולן נשמע היטב ממקום מושבי. מתוך הדירה נשמע קול גברי עמום, כמו מגיב לנאמר. אני לא יודעת מי עבר לשם; אני כן יודעת שבמהלך היום משפצים את הדירה ובערבים מוזיקה וקולות רמים מפרים את השקט המוכר שבבניין. אני שומעת מלמולים, גרירת כסאות, צחוקו של הגבר מהדהד מלמעלה, עד אליי. אם הוא ימשיך להפר את חוקי הבניין ולהדיר שינה מעיניי, ניאלץ לנהל שיחה נוקבת בקרוב.

אני מוציאה את המתנה של פרנץ ואדו מהשקית. פרנץ התעקש שאפתח אותה כשאהיה לבדי. כשאני מסירה את העטיפה השחורה, נחשפת תמונה שלי עומדת בשמלה אפורה במשרד בשעת לילה, ידי מונחת על החלון הענק שמאחורי המכתבה וראשי נוטה אל על. אני צופה בכוכבים. הוא כנראה צילם את התמונה ללא ידיעתי באחד הלילות שבהם נשארנו רק שנינו במשרד.

אני מניחה את המסגרת הכבדה על השולחן ופותחת את כרטיס הברכה.

יבוא יום ותמצאי מה שאת תמיד מחפשת בכוכבים. אוהבים אותך, אדו ופרנץ.

אני מביטה שוב בתמונה, המלנכוליה שבתוכי נמהלת לרגע במעט תקווה, עיניי נשלחות לשמיים הכהים מעליי. הצחקוקים שוב נשמעים במרפסת של השכן. איני יכולה לשאת עוד את העליצות הכופה עצמה עליי מלמעלה.

אני מכבה את הסיגר במאפרה, לוגמת מכוס היין, אוספת את המתנה ונכנסת הביתה. דלתות המרפסת נסגרות אחריי. שוב שקט. אני נכנסת למיטה ושוקעת בה עד ליום המחרת.

שמש עדינה חודרת מבעד לחרכי התריס, שולחת קרניים ראשונות בהירות לחדר. אני נשארת עוד כמה רגעים במיטה החמה, לפני שאתחיל בהתארגנות לעוד יום עבודה. בדיוק ברגע שאני מחליטה לקום מהמיטה, בוקעת מוזיקה רועשת מהדירה שמעליי, קולות הדיסטורשנים מרעידים את הקירות. זה

הולך ומחמיר. לפני שהוא הגיע הנה יכולתי ליהנות מבקרים שלווים, ועכשיו אני מתעוררת לקונצרט — ולא מהסוג האהוב עליי.

כשכפות רגליי מונחות על רצפת הפרקט החומה, אני מתענגת על מגע העץ המעובד. מתרפקת על החירות שבלהיות יחפה, רק עוד רגע בטרם אכלא אותן בנעלי העקב הצרות שאותן אני נועלת לעבודה. מבט חטוף במראה שמול המיטה בחדר השינה מבהיר, כי שוב ישנתי מעט מדיי. אני מעבירה את אצבעי על העיגולים השחורים מתחת לעיניי הירוקות. מייד אטפל בהם בעזרת הקונסילר ומעט איפור.

אני צועדת לכיוון המקלחת, גופי מצטמרר, כשכפות רגליי נוגעות ברצפת האריחים הקרירה. מורידה מעלי את הבייבידול הלבן ונכנסת לזרם המים החמים, נושמת עמוק ושוטפת ממני את הלילה, חושבת על היום הארוך המצפה לי.

המוזיקה המתגברת מלווה אותי כשאני חוזרת לחדר השינה. הרעש מהקומה למעלה הפך להיות פסקול קבוע בחיי, ועצבנות מבעבעת בי. בזמן שאני מתאפרת, אני מדליקה מוזיקה משלי ומנסה להתעלם מהקולות הצורמים. מורחת סומק וקצת מסקרה, אוספת את שערי לקוקו מוקפד ולובשת את שמלת המעצבים השחורה המחוויטת שבחרתי מהארון.

כשתיק המסמכים בידי אני יוצאת מהדירה לכיוון המעלית. ביציאה מהבניין פותח לי גבר מבוגר בחליפה את דלת הכניסה ומברך אותי בבוקר טוב; אני מחזירה חיוך מנומס. אולי בזמן אחר הייתי שואלת לשלומי, כרגע כל מה שמעניין אותי הוא להגיע למשרד. הדלת הכבדה נסגרת אחרינו. אור השמש של מילאנו מציף את הרחוב, אני מעיפה מבט למעלה, אל המרפסת שלי שבקומה השלישית. מבטי גולש על הבניין הלבן וחיוך נמתח על פניי. הבניין שבו אני גרה, ברחוב בורגונואובו היוקרתי, ברובע בררה הנחשב. הדירה שלי הועברה בירושה מסבתי לאמי ולבסוף אליי...

אני מחליקה יד על בד השמלה וצועדת למטרופוליטנה, צופה בעשרות האנשים לבושים במיטב החליפות, אווזים בטלפונים ובטאבלטים — שטיח שחור אפור צפוף של ארמני, של גיוצי ושל טכנולוגיה מתקדמת, כאילו העיר מתעוררת כולה באותה שעה. תחילתו של חודש יוני, מילאנו עוד לא לוהטת, אבל ניצנים של קיץ נראים בכל מקום.

"בוקר טוב." אני נכנסת למשרד של פרנץ ומניחה על שולחנו כוס קפה שאספתי בשבילו מהבר. הוא מרים את ידו לכיווני, מסמן לי לחכות תוך כדי שהוא ממשיך בשיחת הטלפון בזמן שהוא מכרסם את ציפורניו.

"אני צריכה ללכת לעבוד," אני לוחשת. הוא מסתכל עליי ומסמן לי שוב להמתין. אני מתיישבת בכיסא העור השחור שמולו, עוצמת עיניים לרגע ומקשיבה לשיחתו.

"אן?"

"כן."

"ניתקתי את השיחה, תתעוררי." אני פוקחת עיניים ומוצאת אותו לידי כשכוס הקפה בידו. "מה עובר עלייך? את נראית עייפה בזמן האחרון."
"כל זה באשמתו, אני נרדמת בעמידה בגללו, אני אהרוג את האיש הזה."
"על מי את מדברת, יקירה?"

"השכן חושב שלהעיר אותי עם HELL TO HIGHWAY זה רעיון טוב, והקירות רעדו בשעה שבע בבוקר. מי חושב שמוזיקת רוק מתאימה לשעות הבוקר?"

"אני לא יודע, אבל יש לי תחושה שהוא הולך לחטוף ממך בקרוב."
"שבועיים שאני סובלת, עליתי לשם כמה פעמים, אבל אף אחד לא פתח את הדלת. מי מנהל חיים כאלו? הוא ער כל הלילה. אלוהים יודע במה הוא עובד, שהוא מרשה לעצמו להתנהג ככה."

"עלית לדירה שלו?" הוא אומר בפליאה, פוער זוג עיניים ירוקות.

"כן, אני לא מוכנה לזה יותר. נמאס לי. בפעם הבאה אני מחכה לו."

"כשהייתי אצלך לא שמעתי שום דבר מוזר."

"זה היה מקרי."

"מי יכול להרשות לעצמו בימינו לקנות דירה בבניין שלך?"

"אני לא יודעת מי זה, בטח איזה ילד עשיר ומפונק. הוא כבר ישמע ממני."

"מישהו לפחות נהנה בבניין שלכם." הוא צוחק. "אני דווקא מחבב את

השכן החדש."

"טוב, אתה מקשקש ואני חייבת ללכת למשרד, נדיה בטח קורסת מרוב

טלפונים." אני אומרת וידי כבר אוחזת בידית הדלת.

"מה איתה באמת? הבחור התעשת? מעצבן אותי לחשוב על זה. לא סובל

בחורים שמתנהגים ככה." הוא מעביר יד בשיערו הבלונדיני. "איך הוא מצפה

שבמשכורת של מזכירה היא תגדל לבדה ילד."

"אני לא מבינה את הסיפור הזה — חוסר אחריות, מכניס בחורה להריון

ועוזב אותה? אבל גם לה לא חסר. אני לא מבינה איך דברים כאלו עוד קורים היום. טעות מטופשת." עמוק בתוכי אני בעיקר עצובה בשבילה.

"כן, סיפור מצער, תודה לאל שאני לא צריך לדאוג לדברים האלה." באחת השיחות הסביר פרנץ, כי יחד עם היציאה מהארון הגיעה ההשלמה עם זה שילדים לא יהיו חלק מעתידו. הלוואי שהיה משנה את דעתו — אין לי ספק שהוא ואדו היו יכולים להיות הורים מדהימים.

"היא מחזיקה מעמד — היא הרבה יותר חזקה ממה שאנחנו חושבים." אני פותחת את דלת המשרד.

"את רוצה להצטרף אלינו לארוחת ערב? הרבה זמן שלא התראינו רק שלושתנו."

"לא יכולה, חדר הכושר מחכה לי הערב."

"את בטוחה? אדו מכין ריזוטו בזעפרן."

"מפתה ככל שזה נשמע, הירכיים שלי יוותרו הפעם."

"כן, קצת גדלת." הוא צוחק.

"אלוהים, תתבגר כבר." אני מגלגלת עיניים.

"ולוותר על התגובות שלך? אין סיכוי." הוא צוחק.

"מזל שההערכה העצמית שלי לא תלויה במחמאות שלך."

"יקירה, את יודעת שזה לא נכון..." הוא אומר ברצינות.

"שלא כמוך, לי יש עבודה לעשות." אני מנפנפת בידי לעברו בביטול ויוצאת מהחדר.

אני עושה את דרכי למשרד, עקביי נוקשים בעצבנות על רצפת הגרניט הבהירה. אני מסתכלת אל פנים החדרים, בודקת שאף עובד אינו מתבטל. כולם מעמידים פני עסוקים ולא מעיזים לפגוש את מבטי.

"בוקר טוב, נדיה." אני נכנסת למשרד, והיא ממחרת אחריי פנימה.

"בוקר טוב, אן." הדלת נסגרת אחריה. כעת אני יכולה להרשות לעצמי להתנהג אליה בטבעיות.

"הקפה שלך כבר מוכן." היא מצביעה לכיוון השולחן. אם יש תכונה שאני מעריכה בנדיה זו היעילות שלה. היא המזכירה הכי טובה שיכולתי לבקש. בלי לשאול ולחטט היא יודעת שאני זקוקה לקפה כמו אויר לנשימה. אני מודה לה במבט.

"אני צריכה את החוזים, שעבדנו עליהם אתמול," אני אומרת, והיא שוב מצביעה לכיוון השולחן. אני מחייכת אליה חיוך קטן ומדוד.

"עוד משהו?" היא שואלת.

"לא, זה הכול." אני ניגשת לשולחן ומתיישבת, מבטי עוקב אחר תנועותיה. "נדיה, אם את עייפה ואין עניינים דחופים, את יכולה ללכת הביתה מוקדם יותר, אני אסתדר." אני אומרת רגע לפני שהיא עוזבת את המשרד.

"אם ישמעו את הבוסית הדאגנית שלי, מה יחשבו?" היא מחייכת אליי חיוך חם ואמיתי. "יש לך מוניטין לשמור עליו."

"אל תגלי להם," אני אומרת ומגלגלת עיניים, והיא צוחקת בתגובה. "מה לגבי הבדיקה ההיא? לא ראיתי שהכנסת את זה ליומן." ידי נוגעת בעכבר באופן אוטומטי — יש לנדיה תור לסקירה, ואין איש שילווה אותה. מובן שהצעתי את עצמי כשגיליתי על כך. אף אישה לא צריכה לעבור דברים כאלו לבדה. המחשבה, שכשיגיע זמני קיימת אפשרות שאעשה זאת לבדי, מכאיבה וכמעט בלתי נתפסת בעיניי. הייתי רוצה שיהיה בן זוג מאושר לצדי, אבל אני מציאותית. לא אוותר על החלום לילד משלי. אם לא אמצא מישהו, אשקול את האפשרויות העומדות בפניי.

"את בטוחה שאת רוצה לבוא? אל תרגישי חייבת, אני אסתדר."

"אני אהיה שם," אני קובעת מיד.

"הבדיקה בשבוע הבא, אני אדאג לפנות את היומן שלך מפגישות."

אני מהנהנת לחיוב.

"אל תדאגי לי, אן, אני בטוחה שהעניינים יסתדרו, כשהוא יראה את

הנסיך הקטן."

יש בה אופטימיות מהסוג שאני לא מצליחה להבין. שמעתי על מספיק מקרים דומים כדי לדעת שגברים אינם משתנים. יש סיכוי גדול יותר שיהיה עליה לגדל את הילד לבדה מאשר שהוא יתעשת — לא שאעז לומר זאת בקול רם, לפחות לא בפניה. הטלפון מצלצל, אבל אני לא עונה, מחכה לראות אם יהיה לנדיה עוד דבר מה לומר.

"עוד משהו?" היא שואלת אחרי מספר שניות.

"לא, זה הכול." היא יוצאת מחדרי. אני עונה לטלפון ושוקעת בעבודה עד שהלילה יורד על המשרד.

בשעה שמונה בערב אני יוצאת מחדר הכושר אחרי אימון מפרך. רצתי על ההליכון עד שלא יכולתי יותר. לחיי האדימו וגופי התכסה בזיעה. התקלחתי במכון הכושר כדי לחסוך זמן, לבשתי מכנסיים קצרים וגופייה לבנה צמודה ויצאתי משם לכיוון המונית שתיקה אותי הביתה.

"לאן סיניורה?"

"ויה בורגונואובו עשר," אני אומרת מיד והוא מתחיל בנסיעה. מבטי תקוע בחלון — יש כל כך הרבה דברים שאני עוד רוצה לעשות בעיר הזו; מילאנו אף פעם לא מפסיקה להדהים אותי. בילדותי בילינו פה את החופשות המשפחתיות, אבל יש מקומות שאני רוצה לחזור ולבקר בהם כאדם מבוגר. אני רוצה לשמוע אופרה בלה סקאלה ולטייל בתערוכה במוזיאון, אולי אפילו סתם לשכב באיזה פארק ולקרוא ספר. אני מתבוננת ברחובות הצרים ומחכה שהנהג יגיע ליעד.

ברגע שאני יורדת מהמונית, אני מבינה שערב שקט ונעים לא יהיה מנת חלקי — קולות הקידוחים מהדירה מעליי מגיעים עד לרחוב. אני משלמת לנהג, נכנסת הביתה, מניחה את התיקים, מורידה את החזייה החונקת ואת נעלי הספורט ומניחה אותן במקום המיועד לכך, ואז מוזגת לעצמי כוס מים קרים וצונחת אל הספה. הנייד מצלצל. אני שולחת יד ואוספת אותו מהשולחן בסלון. שמה של יולי, החברה הכי טובה שלי מילדות, מופיע על המסך. "הלו," היא צועקת לטלפון בהתרגשות.

"אלוהים, יולי." אני מרחיקה את הטלפון מהאוזן. "תצמידי את הטלפון לאוזן מיד, גברת מוריני. לא חשבת שאי פעם נצליח למצוא זמן לפטפט, את והחיים העסוקים שלך, אפילו ביום ההולדת שלך ברכת למסיבה."

"גם אני התגעגעתי אלייך," אני צוחקת ולוחצת על הרמקול.

"מה הרעש הזה?"

"משפצים בקומה מעליי."

"בשעה כזו?"

"כן, היית מאמינה?" העצבנות שוב גואה בי. "מסתבר שמותר להם להרעיש עד השעה אחת עשרה בלילה, לפחות ככה אומר גוגל, מה גם שהאחראי על וועד הבית הוא רכיכה חירשת, הטוען שהבחור הצעיר ממש נחמד."

"טוב, ספרי לי, מה עשית הערב?"

"ביקור במכון הכושר. אני שוקלת להוסיף עוד כמה חוגים."

"אני מתעייפת רק מלחשוב על זה."

"שלא כמוני, את לא צריכה את זה," אני קובעת. יולי יפיפייה, עיניים חומות ושיער בלונדיני כהה, וגוף שכולו קימורים עדינים. מסוג הנשים שאוכלות כל מה שהן רוצות ולא משמינות. היא מיחידות הסגולה האלו, שלא

שמעו על טבלה קלורית.

"גם את לא, וזו הסיבה שלא אהבו אותך בבית הספר. מי רוצה להיות חברה של הבחורה המושלמת? בחורות אינן אוהבות תחרות." היא צינית, אבל אני יודעת שזו האמת. אף פעם לא היו לי חיי חברה עשירים. אני לא בטוחה שכילדה היה לי זמן ליצירת חברויות גם אילו רציתי בכך; היה לי מעגל חברים מצומצם, שהוריי בחרו בשבילי, עד שבחורים החלו להתעניין בי ולהכיר בנוכחותי, עד שאמא ואני הצלחנו לשכנע את אבי שיציאות מעטות וקצובות בסופי השבוע לא יפגעו בהשגיי בלימודים.

"זו לא היתה הסיבה לכך שלא סבלו אותי. הייתי חנונית ומעצבנת, ומזל שבית הספר הוא זיכרון רחוק ומעומעם." מוזר שאנשים זוכרים מחוויות משותפות דברים שונים. שנאתי את בית הספר, ואילולא יולי, הייתי מבלה את השנים ההן בשתיקה.

"בכל מקרה, ספרי לי על העבודה — איך את מסתדרת שם?"

"אני עובדת שם כבר חודשיים, הזמן טס, ואנימנסה להוכיח את עצמי. המקום מדהים, עובדים קשה, אבל בסך הכול אני נהנית."
"מה עם הבחור ההוא מהמשרד?" קולה מהדהד בחדר.

"ניקולס? באופן כללי המצב עגום, והדייט האחרון רק הוכיח את זה. אנחנו עדיין רוקדים סביב העניין ולא מתקדמים לשום מקום." אני מסדרת כרית להישען עליה. "מצטערת לאכזב, לא נראה שהמצב הולך להשתנות בקרוב."

"אני לא מאמינה שאת שם כבר שנתיים."

"כן, תראי מה זה," אני ממלמלת, ובעצמי מתקשה להאמין עד כמה השתנו חיי, מצד אחד, וכמה שהם תקועים, מצד שני.

"את לא מתכוונת לחזור לישראל? אין סיכוי לשכנע אותך?"

"אולי בשביל פרוסה מעוגת החתונה שלך. ברגע שתקבעי תאריך, תודיעי לי." אני מחייכת, וגעגוע קטן דוקר אותי בחזה.

"חשבנו על אוגוסט בשנה הבאה. בכל מקרה, ראיתי את התמונה ששלחת לי למייל — המשרד חלומי, ואת נראית מאושרת." היא נאנחת.

"כן, אני בסדר."

"מה שלום ההורים שלך? עדין לא מפסיקים לטייל בעולם,

הא?"

"ככה זה כשיוצאים לפנסיה; חשבון הבנק מתפוצץ, והשעמום חוגג."

"כדאי להם לנצל את הזמן עד שיהיו נכדים לשמור עליהם." היא

מצחקקת.

"אילו הייתי ממשיכה בתוכנית המקורית, אולי כבר היו כמה נכדים." לפעמים אני חושבת על כל מה שקרה, וברור לי שהחלטה לעזוב את אריאל היתה הדבר הטוב ביותר שאי פעם עשיתי. רק שאני עדיין לבד, תקועה במקום, בזמן שהוא המשיך הלאה. המחשבה, שהוא חי באושר עם הבחורה שאיתה הוא בגד בי, מעצבנת אותי.

"כולם בוגדים, לא?" אני אומרת במרירות.

"אני מאוד מקווה שזה לא המצב." היא נאנחת. "עשית את הבחירה הנכונה, אן, אריאל רחוק מלהיות האדם הנכון בשבילך; את לא הטיפוס שיתעלם מדברים כאלו."

"אל תזכירי את שמו, לא רוצה לשמוע עליו," אני אומרת בקול תקיף הרבה יותר ממה שהתכוונתי. יולי נאנחת, ואני מרגישה את הצביטה בלב, זו שגורמת לי להצטער על הטון התקיף.

"יש אדם נכון בשבילי, יולי? אולי אני מהנשים האלה שנועדו להיות לבד, אולי אני לא עשויה מהחומר הנכון; זה יכול להיות." אני אומרת בקול שקט.

"מה זאת אומרת החומר הנכון, אן?"

"את יודעת, אלו שמכירות את הבחור המושלם והכול כל כך זורם להן, מינוס בעיות, חיות באושר ובעושר."

"לא מאמינה בשטויות האלה." היא צוחקת. "את זוכרת כמה נהנינו פעם?" שתינו נאנחות ונזכרות באותה תקופה קצרצרה שלפני האוניברסיטה, לפני שהיינו במערכת יחסים מחייבת, כשעוד חשבנו שהעולם מונח בכף ידנו וכל מה שצריך לעשות הוא לכבוש אותו בקלי קלות. לפעמים נדמה לי שאופטימיות היא פריבילגיה שנועדה לאנשים בשנות העשרים לחייהם.

"לכולם יש בעיות, אן." היא אומרת אחרי כמה שניות של שתיקה.

"אפשר לחזור לדיון המקורי?"

"שהוא?"

"החומר הנכון."

"אן, האדם הנכון מחכה לך, רק שבינינו, את אישה שקשה לתפוס."

"אם זה מה שאת אומרת לי, את כבר לא האדם המתאים לשאלה הזו."

"למה, כי אני מעזה להיות אופטימית? כי הסכמתי להתחתן? את יודעת כמה קשה היה לי להגיד כן." היא נאנחת, לרגע אני שומעת את הקולות הקבועים בדירתה, יכולה כמעט לראות אותה ומתגעגעת. היא מושכת את הכיסא שבפינת האוכל בחריקה ומניחה את כוס הקפה שלה על השולחן, לידה

וודאי מונחת פיסת נייר, והיא משרבטת עליה לבבות עלים ופרחים עגולים, צפוף עד שאין אף כתם לבן, ביד בוטחת ואמונה, ללא פחד או תכנון מעמיק, כפי שתמיד עשתה.

"מצטערת על הפסימיות, אבל אנשים מתגרשים בהמוניהם כל יום, " אני ממשיכה.

"אנשים גם מתחתנים בפעם השנייה, מה את יודעת; מסתבר שהחיים משתנים וככה גם התפיסה שלנו."

"אז למה דווקא עכשיו? מה השתנה?" אני מקשה עליה.

"עם יוני זה מרגיש טוב, אני אוהבת אותו, אן." היא צוחקת בקלילות.

"יהיו לכם נישואים מעולים, יולי. תראי את ההורים שלי אחרי שלושים ושבע שנות נישואין, " אני אומרת לפרוטוקול. "אלוהים, אם הם לא יפסיקו להרעיש מעליי אני אשתגע." הקולות מתחדשים אחרי שקט שנמשך כמה רגעים מבורכים.

"מוזר שעוד לא עלית לשם לעשות סדר בבלגן."

רגלי מתנועעת בעצבנות. "זה כבר נעשה, אף אחד לא היה בבית, הסטרונצו שהדירה שלו כנראה לא מבין את המשמעות של בניין מגורים עם שכנים, שלא חייבים לסבול את המסיבות שלו."

"אלו מסיבות?" היא שואלת, ואני שוב מדמיינת איך היא הופכת את הנייר ומתחילה מחדש לשרבט סבך לבבות חדשים.

"לא היה ערב אחד מאז שהוא עבר הנה, שלא שמעתי צחקוקים ונקישות של נעלי עקב; ואני לא מדברת רק על בחורה אחת, כי הבחור כנראה אוהב אותן בזוגות."

"מעורר קנאה, אם את שואלת אותי." היא שוב צוחקת.

"כן. ממש תענוג." אני מגלגלת את עיניי. "הם מתחילים שוב לקדוח, יול, תקף לא אשמע מילה. את מבינה שאני בקושי יכולה לדבר בטלפון בדירה שלי בגללו?" אני צועקת מעל קולות המקדחה.

"אוקיי, אני בקושי שומעת אותך, נדבר." היא צועקת לטלפון.

"ביי, יול," אני צועקת בחזרה. מה לעזאזל מתקינים שם?

אני קמה ולוקחת את תיק המסמכים, מוציאה כמה מהתיקים שאני עובדת עליהם ובוחרת את המספרים. אני מנסה להתרכז, אבל קולות המקדחה צורחים, והקירות רועדים עד שאחת התמונות נופלת ומתנפצת. לכל הרוחות, ניקיתי את הבית לפני יומיים. מבט עצבני לעבר השעון מבהיר כי מאוחר מדי, לכל הדעות, וכי השעה עשר וחצי בלילה. מתחשק לי למרוט את

השערות.

אני מתרוממת מהספה, עוקפת את שברי הזכוכית ויוצאת מהבית בסערה. נכנסת למעלית, מקללת בדרך לקומה מעליי את אבי אבותיהם של ממציאאי המקדחות וכלי העבודה באשר הם. אני אשים לזה סוף.

אני עומדת מול דלת הדירה ומצלצלת בפעמון. איש לא ניגש לדלת במשך דקה ארוכה. רעשי המקדחה נמשכים.

אני לוחצת שוב, הפעם ללא הפסקה, צפצוף ארוך וצורם. הדלת נפתחת באיטיות, גבר גבוה, מקועקע ומאובק ללא חולצה ובגיינס מהוהים עומד בכניסה, ואז הוא מסתכל אחורנית וצועק לפועלים להמשיך בעבודה.

"סליחה?" אני אומרת בקול רם, מנסה למשוך את תשומת ליבו. עיניי עוברות במהירות על פני גופו המאובק. ראשו מופנה עדיין לכיוון הדירה. "סליחה," אני אומרת בקול רם ועצבני.

"כן, דולצ'צה?" הוא אומר. "הלכת לאיבוד?" מבטו סוקר את גופי, פיו מתעקל באיטיות לחיך.

"אני רוצה שתפסיקו לקדוח עכשיו. נמאסתם עליי, איפה הבוס שלך? אני רוצה לדבר עם המנהל," אני אומרת בנחרצות.

"מה אמרת, מותק?" הוא מסתכל עליי כאילו יצאתי מדעתי. "מותק?" הוא אומר שוב משועשע לחלוטין.

"תפסיקו לקדוח עכשיו, השעה מאוחרת, אני רוצה לישון."
"את רוצה לישון? אם תחזרי בעוד חצי שעה, אשמח להכניס אותך למיטה." הוא קורץ אליי. אני מתעלמת משטויות שזורמות מפיו. "תשמור את ההערות האלו למישהי אחרת, איפה המנהל?"
"המנהל לא נמצא כרגע." החיך הזוחח אינו יורד מפרצופו.

"התמונה בדירה שלי נפלה מהקיר בגלל הרעידות. גם ביום ראשון עבדתם, וסבלתי בשקט, אני דורשת שתפסיקו מיד."
"כמה?"

"סליחה?" אני מביטה בו בבלבול.

"כמה כסף עלתה התמונה?"

"זה לא העניין, מה שמו של בעל הדירה?"

"תומס אמורטי."

"איפה אני יכולה למצוא אותו?" אני יורה. "הוא כבר ישמע ממני."

"תשאירי שם וטלפון. אני בטוח שהוא ישמח לשמוע ממך."

"תמסור לו שאן, הדיירת מדירה 3, דורשת שהעבודות ייעצרו ומיד."
"אנחנו משפצים, זה לא יימשך עוד הרבה זמן. באיזו דירה את גרה? איך אמרת שקוראים לך?"
"לא מעניין אותי מה אתם עושים, אני רוצה שהמוזיקה, הבחורות והקידוחים ייפסקו עכשיו."
הוא מסתכל עליי לרגע וצוחק צחוק קצר. "לא צריך להתעצבן כל כך דולצ'צה."
"אם לא תפסיקו בעוד חצי שעה, אעלה הנה שוב, הפעם עם המשטרה."
אני שולפת את התותחים הכבדים, מסתובבת והולכת בלי לומר מילה נוספת.
"בואנה נוטה," הוא קורא אחריי בהתגרות. אני מרגישה את מבטו קודח בגבי בזמן שאני צועדת למעלית, ממתינה שהדלתות ייפתחו, נכנסת לתוכה ושומעת את דלת הדירה נטרקת.
אני חוזרת לדירה, מנקה את השברים ושואבת את השטיח, אוספת את המסמכים ותוחבת אותם לתיק בחזרה.
הרעשים הכאוטיים מפסיקים כעבור רבע שעה, ואני מחייכת לעצמי חיוך ניצחון. לא יודעת מה הייתי עושה אילו היה מתעלם לחלוטין מבקשתי. אני מכבה את האורות, פרט למנורת השולחן שאני משאירה תמיד דולקת, נשכבת במיטה, עוצמת עיניים ונרדמת.

3

בוקר. אני קמה, מתארגנת לעבודה בזמן שאני שומעת רדיו, מקשיבה בחצי אוזן למבזק החדשות. הבוקר אני במצב רוח טוב, מאורע כמעט נדיר — אבל אני לא מתלוננת. מלבד הרעשים שאני משמיעה שורר שקט בבניין. ככה בדיוק אני אוהבת את זה. אני יוצאת מדלת הבניין לרחוב וחצי שעה אחר כך מתיישבת בכיסא במשרד, כשמולי כוס הקפה הקבועה. תודה לאל על נדיה ועל בקרים שקטים וטובים.

הטלפון במשרד מצלצל.

"נו, לצילי איזה שיר העירו אותך הבוקר, ולמה לעזאזל לא ענית לטלפון אתמול בערב?" בוקר טוב גם לך, פרנץ.

"ראיתי את השיחה מאוחר מדי. לא תאמין, אבל הבוקר היה דווקא שקט; מסתבר שאני צריכה לפתור דברים בעצמי."
"מה כבר עשית?" הוא מגחך.

"הלכתי לשם ודאגתי לזה. אפילו הלילה היה שקט, הלכתי לישון בדממה."

"חבל, נשמע שהשכן החדש מפיח קצת חיים בבית הקברות שבו אתם גרים."

"חוץ מרעש הוא לא עושה שום דבר, טוב שטיפלתי בו."

"צרחת עליו? כמה משוגעת נראית מאחד עד עשר?" הוא צוחק.

"הוא לא היה, פתח לי את הדלת איזה פועל בניין שעבד שם. אני בטוחה שהוא יעביר את השיחה לבעל הבית ולמנהל העבודה

שלו."

"יקירה, את מסתכלת על הדברים מנקודת מבט מוטעית. חכי רגע." הטלפון הנייד שלו ברקע אינו מפסיק לצפצף.

הוא מגחך, אצבעותיו מקלידות הודעה במהירות. "אני איתך," הוא אומר שוב לטלפון.

"אתה יודע שאתה כפייתי? כסיסת ציפורניים, עישון מזדמן ועכשיו התמכרות לטלפונים; אתה יודע כמה קרינה אתה סופג? אני יורה. "שלא נדבר על הפוריות שלך, הנמצאת בסכנה בכל רגע שהדבר הזה בכיס שלך?"

"מצחק שסוגיית הפוריות שלי מטרידה רק אותך," הוא עונה בבדיחות דעת. "זה היה אדו, הוא השיג לנו כרטיסים לקלאב, המועדון ההוא שסיפרתי לך עליו. ואני לא מסכים לקבל לא כתשובה — את מצטרפת אלינו." "אולי באמת כדאי שאצא אתכם קצת," אני אומרת מיד.

"העיקר שחזרת לעצמך אחרי ההפסקה שעשית, כבר דאגנו שאיבדנו אותך."

"מצחק... אני מוצפת בעבודה, והמתמחים החדשים עולים לי על העצבים." מבטי שוב נשלח לערימת הדו"חות שעל השולחן.

"הם כל כך פוחדים ממך, שהם בקושי מצליחים לעבוד."

"אילו הם היו עושים את העבודה כמו שצריך, הם לא היו צריכים לפחד." אני שולפת מרקר ומסמנת את הטעויות שאני רואה.

"עובדים מאושרים עושים עבודה טובה יותר."

"אתה צודק. במקום לעבוד כדאי שאעשה שיחות עידוד פסיכולוגיות,

אספר להם כמה הם נהדרים ואצפה לניסים."

"זאת אופציה." פרנץ באמת מאמין בדבריו, אני לעומתו לא יכולה לקחת סיכון כזה.

"אין לי זמן למשחקים ולשיחות מוטיבציה; מי שלא מספיק טוב יודע

איפה הדלת. בקרוב יהיה פה מתמחה מאוד עצבני."

"פדריקו הולך הביתה?"

"פדריקו לא עשה שום דבר מלבד לפטפט עם המתמחות. הוא טועה

בדברים בסיסיים, ואין לו שום רצון ללמוד. אני לא יכולה לרחם עליו, גם כך נתתי לו יותר מדי הזדמנויות."

"אם ככה, הוא לא צריך להיות פה, זה חלק מהעבודה." הוא אומר ברצינות.

"אני לא יכולה לשקר ללורנצו, אין ברירה אלא לומר את האמת לבוס."

אני נאנחת. "שונאת את החלק הזה בעבודה."
"אלה החיים, יקירה." הטלפון שלו שוב מצלצל.

"אני צריכה ללכת להביא כמה מסמכים לקראת הפגישה הבאה שלי, נדבר אחר כך." אני מסיימת את השיחה ויוצאת החוצה מהמשרד, עקבי נוקשים ושקט משתרר במחלקה. אני צועדת במהירות לכיוון החדר, שבו אנחנו מחזיקים את תיקי הלקוחות, ובדרך לשם אני עוברת ליד המטבחון ושומעת צחקוקים. אני כובשת את הרצון להיכנס לשם מיד ולהעיר להם, וממשיכה לכיוון הארכיון. בדרך חזרה אני שוב שומעת את הצחקוקים, נעצרת ליד הדלת ונכנסת פנימה; אין דבר שמעצבן אותי יותר מאנשים המזלזלים בעבודתם.

"נחמד שמוצאים עשרים וחמש דקות לצחוקים בזמן שצריך לעבוד." אני עומדת זקופה ובוהה בהם, שני העובדים מחוורים. אני מודה, כי כשאני רואה אותם מתכווצים מולי, גואה בי תחושת הכוח הנובעת מהמעמד שלי בחברה, וחזי מתמלא גאווה.

"אן, זה לא..." אחד מהם מתחיל לדבר בקול רועד, בזמן שהשני מעביר יד על העניבה שעליו כאילו הוא עומד להיחנק. אני מרימה את ידי במהירות ומשתיקה אותו.

"אתה יודע מה מצחיק אותי? שאתה מעז לענות לי," אני אומרת בקול תקיף. "אני רוצה את המסמכים, שהייתם צריכים לעבוד עליהם, על השולחן שלי בעוד רבע שעה."

"אמרת שתצטרכי אותם רק מחר, הם לא מוכנים," אחד מהם ממלמל.
"הם לא מוכנים כי אתם משחקים במקום לעבוד עליהם. זו הפעם האחרונה שאני תופסת אתכם מתבטלים." אני מביטה אל שניהם. "כדאי שהדו"חות האלו ימצאו את דרכם אל המשרד שלי עד סוף היום."
"זה בלתי אפשרי." הם שוב מנסים.

"זה אפשרי אם אתם מעוניינים לשמור על המשרה פה, זה הכול." אני מסכמת ויוצאת משם, ממשיכה במסע לעבר המשרד שלי. קשה לעבוד איתי — אני בוסית חסרת סבלנות, דורשת שלמות, ואין לי זמן למשחקים מיותרים. כבר מהיום הראשון, שבו פגשתי את קבוצת המתמחים ואת העובדים הכפופים לי, הבהרתי כי מי שאינו מסוגל לעמוד בציפיותיי, מוזמן לצאת מהחדר ולא לטרוח להגיע ביום המחרת. כבכירה יש לי אישור מלורנצו להחליט עם מי אעבוד. בראיית חשבון יש צורך בדיוק, אחרת הלקוחות עלולים להסתבך עם רשויות המיסים ולשלם מחיר יקר; ואני זקוקה לצוות

מקצועי ומסור, שמבין כי אין מקום לטעויות. הם אינם חברים שלי. כשהגבולות ברורים, קל יותר להתנהל.

אני חוזרת למשרד, ועל השולחן שוב מחכה לי כוס הקפה הקבועה. אני מחייכת לעצמי ומתיישבת לשולחן, מניחה את תיקיית המסמכים ובוהה לרגע בחלל המשרד. אין בו הרבה פריטים: במרכז עומד השולחן, ולידו ארונית המיועדת לתיקי לקוחות ולמסמכים, הקירות צבועים באפור בהיר ונייטרלי, פרט לקיר הזכוכית שבגבי. בלילה, כשאין איש במשרד, אני מרשה לעצמי לקחת כמה רגעים ולהסתכל על העיר הזו שאני קוראת לה בית, לבהות בכוכבים כמו שאני אוהבת. אומנם שוכן בי געגוע תמידי לישראל, אבל מילאנו מפצה על כך, מאלחשת את הכאב. אין עיר שתשווה לה — מהירה, חזקה ואגרסיבית ועם זאת כל כך מתפנקת ומתרפקת. כשהגעתי הנה, כשעוד טיילתי ולא נאלצתי לצפות בה מבעד לחלונות זכוכית, הייתי נוהגת לשבת בפיאצה דאומו ולבהות בעוברים ובשבים, מסתובבת בגלריה ויטוריו עמנואל'ה ומחכה לרגע, שבו אתיישב לרגליו של לאונרדו דה ווינצ'י בפיאצה לה סקאלה. אני מביטה שוב בחלל המשרד האפור — יכולתי לבחור אחרת ולעצב את המשרד, לורנצו בוודאי לא היה מתנגד, אבל חפצי אמנות הם הסחת דעת לא נחוצה במקום העבודה, ולי אין צורך בתמונות על הקיר. אילו היתה לי משפחה, הייתי מניחה את תמונותיהם על השולחן, גם אם זה נראה לי אישי מדי. אני לא אצטרך תזכורת לבני המשפחה שלי — כשזה יקרה, הם יידעו כמה אני אוהבת אותם גם בלי תמונות, הם יידעו שאני אוהבת אותם בלי סמלים ותעודות.

האינטרקום מצפצף בשעה חמש ועשרה, נדיה מודיעה לי שהפגישה הבאה שלי ממתינה, פדריקו המתמחה מאחר כרגיל. אני מפנה את השולחן ומשתדלת להירגע, מדקלמת את המנטרה: את יכולה לעשות את זה, תנתקי את הרגש, תבצעי את העבודה ותשלחי אותו לדרכו.

דפיקה חזקה בדלת, אני מרימה את עיניי ונושמת עמוק.

"אן, רצית לדבר איתי."

"כן, פדריקו, תיכנס בבקשה." הוא צועד ומתיישב מולי, מושך את העניבה שעליו ונשען לאחור. אני מרגישה את המתח במשרד, והאוויר הופך להיות מחניק.

"זה לגבי חוות הדעת?" הוא שואל, והחיוך הקבוע שעל פניו מעלה לי את העצבים עוד לפני שהפגישה מתחילה.

"פדריקו, אני אגש ישר לעניין — חוות הדעת לא מספיק טובה, ולכן לא תוכל להמשיך את ההתמחות במשרדי החברה."

לוקח לו כמה שניות להתעשת.

"את צוחקת עליי?" הוא מרים את קולו.

"סליחה?" אני אומרת בקרירות.

"איך את יכולה לעשות לי את זה? את צוחקת עליי," הוא אומר שוב ומזדקף.

"אני מבטיחה לך שאני רצינית," אני אומרת בקול שקט וסמכותי וממהרת לשלוח אליו מבט, שיבהיר לו כי מבחינתי אנחנו מבזבזים זמן יקר.

"אני רוצה לדעת למה, את חושבת שאת יכולה לזרוק אותי מפה בלי הסברים? את יודעת מי זה אבא שלי?"

"ההישגים והביצועים היו פחות משביעי רצון בהשוואה לאלה של שאר המתמחים." אני מתעלמת כליל מההערה על אביו; כל מה שאני רוצה הוא לגמור עם השיחה הלא נעימה הזו ולשכוח ממנה.

"אז אני לא עובד פה יותר?"

"אני מצטערת, אבל לא." לרגע מתחשק לי לנחם אותו, אבל אני מתחרטת עוד לפני שאעשה שטות מהסוג הזה.

"את עושה את זה בכוונה, סימנת אותי מההתחלה." הוא רושף, וסבלנותי פוקעת.

"אין פה שום עניין אישי, בהצלחה בהמשך," אני אומרת בקצרה, מבהירה כי השיחה הסתיימה.

"זהו, סיימנו?" הוא קם באחת מהכיסא.

"כן, זה הכול." אני מזיזה את הדפים בתיקייה המונחת על השולחן. הוא מתקרב לדלת המשרד, פותח אותה, עושה צעד החוצה ונעצר. מבטי נתקע בגבו, ואני מנסה להבין מה הוא חושב לעשות. פדריקו מסתובב אליי, אני קמה מהכיסא כאילו להזהיר אותו, מחכה למבט המפוחד שיגיע בעקבות תנועות גופי החדות.

"את יודעת מה, אם כבר לשרוף גשרים, בואי תשמעי כמה דברים לפני שאני עוזב." הוא צועד עוד צעד אחורנית, מוודא שכולם ישמעו. "את כלבה שונאת גברים, אף אחד לא סובל אותך, ואני מבין למה." הוא מניף את ידיו באוויר. "לא פלא שהחבר היחידי שלך הומו, כי אף גבר שיש לו עיניים לא

יסתכל עלייך. תרנגולת זקנה." הוא מביט בי, ממתין לתשובה. נדיה נעמדת לידו ואומרת משהו, אבל אני לא מקשיבה, כל תשומת ליבי מתרכזת במתמחה שמולי. "את זיטלה, רווקה ממורמרת, שנהנית להרוס לאנשים את החיים. זה מה שאת, וככה תמותי."

המשרד כולו נעצר, כאילו מישהו הקפיא את הרגע למספר שניות ארוכות, ואני שומעת מלמולים מהמסדרון, קולות גיחוך חנוקים שגורמים לדמי לרתוח.

אני מתקרבת אליו ונעמדת במפתן הדלת — אלוהים יודע שזה לוקח ממני את שארית הכוחות שעוד נותרו בי, צועדת עוד צעד לעברו. עם העקבים שלרגלי שנינו באותו גובה, מה שמעניק לי יתרון ברור.

"פדריקו, בפעם הבאה שאבא יסדר לך התמחות, תוודא שלא תגיע שוב לנשים כמוני," אני אומרת בקול תקיף וסמכותי. "עם מכתב ההמלצה שתקבל אני מבטיחה לך שלא תעבוד באף משרד, גם אם אבא שלך יתחנן." אני שותקת רגע ומביטה בפניו המפוחדים, מזהה את המבט הזה, את הסדק שמאחוריו. "הייתי מציעה לך לשקול הסבה מקצועית, כי אין לך מושג קלוש בראיית חשבון, שלא לדבר על יחסי האנוש המחפירים. ועכשיו ברשותך." עיניי מתנתקות ממנו ונחות על האדם הראשון והמפוחד שמולי. "שמישהו יקרא לביטחון ויזרוק את הדבר הזה מפה..."

"את תשלמי על זה, אבא שלי..." הוא יורה.

"נדיה, תקראי לביטחון." היא מהנהנת, ואני קוטעת את דבריו, נכנסת למשרד וטורקת אחריי בקול את הדלת.

ליבי פועם בחוזקה, ואני בקושי מצליחה לעמוד על רגליי, פרץ האדרנלין שהציף אותי עד לפני רגע מתאדה ממני באחת. אני נשענת על הדלת הסגורה ועוצמת עיניים לכמה רגעים, דמעות ממלאות את עיניי. פדריקו ממשיך לצעוק מעבר לדלת, אבל אני כבר לא מקשיבה לשום דבר. אני מתנתקת כמו שאני יודעת לעשות — שיתוק מושלם ורגעי של הגוף ושל התודעה. כאילו מישהו לחץ על כפתור וגרם למערכות בגופי להיכבות בזו אחר זו.

מקרים כאלה מצליחים להציף אותי בעייפות, בחולשה וגם ברחמים עצמיים — כן, כך הם רואים אותי, ככה אני מצטיירת בעיניהם. ההכרה מחלחלת עמוק לתוכי, לא משנה עד כמה אני יודעת שזה רחוק מהמציאות. זו האישה שהם מכירים במשרד, דורסנית וקשוחה.

אני מנסה להרגיע את נשימותיי, מנגבת את הדמעות בכף ידי ומוציאה את

המראה מהמגרה, בודקת את האיפור ומסדרת אותו מעט. "בכי זה לחלשים, תפסיקי עם זה מיד," אני לוחשת למראה, אוספת את עצמי ובוהה במסך המחשב.

הטלפון במשרד מצלצל.

"כן."

"אן, זה ניקולס, את בסדר?"

"בטח, למה שלא אהיה?" אני נוזפת בעצמי על הרעד בקולי ומתפללת שהוא לא שמע, גם אם מתחשק לי להתפרק ולכאוב ולצרוח החוצה את המילים ששמעתי קודם.

"אנחנו בישיבה ולא יכולנו לצאת. לורנצו, פרנץ ואני פה, כולנו שומעים אותך." נהדר, אני מכחכחת בגרוני.

"פדריקו עזב את החברה ולא יכול לחזור הנה שוב." קולו רך ועדין.

"אני בסדר גמור, לא צפיתי את ההתפרצות, אבל זה חלק מהעבודה לא? זה היה צריך להיעשות." פרנץ יודע בדיוק מה אני מרגישה, אבל כמוני מעמיד פנים ולא מעז לומר מילה. אם אשמע את קולו, לא אוכל להתאפק.

"צאי מוקדם יותר," מתערב לורנצו בשיחה.

"אני מעריכה את ההצעה, אבל אין שום סיבה," אני אומרת מיד.

"אן, צאי מוקדם יותר, נתראה בפאב הערב; זאת הוראה מהבוס." אני לא יודעת על מה הוא מדבר, אבל מבינה שאין מה להתווכח ולא מתקנת אותו. אני אשאל את פרנץ אחר כך.

"אם ככה, נתראה בערב," אני אומרת ומנתקת את השיחה.

בדיוק כשאני מתכוונת לעזוב, דלת המשרד שלי נפתחת. פרנץ נועל אחריו ובלי לומר מילה מתקרב אליי ועוטר אותי בחיבוק. פעם לא הרשיתי לו לחבק אותי, עכשיו אני כבר רגילה למפגני החיבה.

"מה אתה עושה? אנחנו במשרד." אני לוחשת, אבל נמסה בכל זאת לחיבוקו.

"מצטער, לא יכולתי לצאת קודם מהישיבה." קולו מלא דאגה, והוא מנשק את ראשי.

"אני בסדר, אל תדאג," אני אומרת בקול חנוק.

"את לא בסדר, שנינו יודעים. כל מה שקרה היום לא בסדר." הוא שוב לוחש ומנגב מעיניי דמעה אחת, שהצליחה לחמוק.

"היית צריכה לשמוע את השבחים שקיבלת מלורנצו — הוא אמר

שמעולם לא ראה עובדת כמוך; אבל את כבר יודעת שאת הכי טובה במה שאת עושה." קולו מנחם, אבל כרגע כל מה שאני רוצה הוא לברוח. גופי מתקשה.

"צאי מהמשרד, לכי לנוח עד שנצא לפאב."

"מה זה הפאב הזה שאתם מדברים עליו?"

"לורנצו אוהב לחשוב שאנחנו משפחה גדולה ומאושרת, לכן אחת לכמה זמן מארגנים מפגש לא רשמי, שותים, נהנים ומשתדלים לא לדבר על עבודה." "מוזר שנדיה לא הזכירה את זה." הוא אינו עונה לי, אבל מבטו אומר הכול — כמה מהעובדים וודאי לא רצו שאגיע, לכן לא הודיעו לי על כך. לרגע אני מרגישה שוב כמו אותה ילדה שהייתי בבית הספר.

"כל העובדים מוזמנים?" אני שואלת בקול שקט.

"כן, בשעה שמונה וחצי. אני אאסוף אותך עם מונית, כדי שלא תיסחבי במטרו. אל תתני להם את הסיפוק, יקירה."

"אני לא."

"את לא," הוא קובע, בזמן שהוא מלטף את שערי ועוזר לי ללבוש את הז'קט. אני מנשקת אותו נשיקה קטנה בלחי ויוצאת משם.

אני יוצאת החוצה מהבניין, אור היום בחוץ מסנוור, מבטי עובר על הסביבה המטופחת שמולי — רחבת בטון מבריקה ועליה עציצים שחורים גדולים, שבתוכם נשתלו עצי פיקוס מעוגלים ומעוצבים. אני מסתכלת באדניות ובפרחי הגרניום האדומים וממשיכה לצעוד, מרכינה את ראשי לרצפת הבטון ונושמת עמוק.

"אן?" אני שומעת קול מתנשף קורא בשמי, מסתובבת ומגלה מולי את ניקולס. הוא מתקרב אליי ונעצר.

"תן לי לנחש, אתם צריכים שאחזור למשרד?" אני אומרת בחיוך מדוד. חלק קטן בי מקווה שזה המצב.

הוא מכחכח בגרונו ומצמצם שוב את המרחק בינינו.

"לא, לא." עיניו החומות נעוצות בי, האוויר בינינו תמיד הופך דחוס כשאנחנו יחד. "רציתי לבדוק שאת בסדר."

אני מסתכלת עליו כמה רגעים, כאילו מנסה לצרוב בזיכרון את דמותו, שכל פעם מיטשטשת בזיכרוני. "אני בסדר גמור, כבר אמרתי לך." חיוך אמיתי נשלף ממני.

"טוב, אם ככה נתראה בפאב הערב, את תבואי הפעם, לא?" הוא מחזיר לי חיוך קטן.

”כן. ידו מתרוממת מעט לעברי, אבל הוא מחזיר אותה לצד גופו. ”נתראה
הערב, ניקולס,“ אני משיבה ומתחילה לצעוד לכיוון המטרו.

4

בשעה שבע אני עומדת מול ארון הבגדים, לבושה בחלוק סאטן שחור המגיע עד מעט מעל הברך. המגבת מלופפת סביב שערי הרטוב. אני מסתכלת על הערמות המסודרות ולבסוף מחליטה ללכת על בטוח וללבוש גיינס וגופייה בהירה, שלהם אני מוסיפה את נעלי העקב השחורות. העקב לא גבוה מאוד, אלגנטי, נועז אבל לא מוגזם. אני מייבשת את השיער ומשאירה אותו פזור לשם שינוי, עיניי מאופרות באיפור מעושן ועדין, אני לוקחת את תיק הערב השחור ויוצאת לכיוון המעלית. נעמדת בכניסה לבניין ומחכה לפרנץ, כשצפוף בוקע מהתיק — פרנץ יגיע בעוד חמש דקות, מה שאומר שיעברו עשר דקות לפחות עד שהוא באמת יהיה פה.

"שאני אמות, הבחורה מאתמול. מותק, היום שלי השתפר ברגע זה."
אני מסתובבת באחת, מגלה את הגבר מליל אמש. הוא בדיוק יורד מאופנוע שחור, מחזיק בקסדה וצועד לכיווני.

"אתה." אני שולחת אליו במבט עצבני.

"אל תגידי שאת עוד כועסת." הוא מטה את ראשו הצידה.

"כדאי שהערב לא ייגרמו עוד נזקים לדירה שלי."

"אם כן, תבואי שוב?"

"שנון," אני אומרת בציניות. "מאיך אתה לוקח את המשפטים הגרועים

האלו?"

"מספרי הדרכה בעיקר." הוא מחיך. "אז תבואי, בלה?"

"אני אוותר, בלוי, אני אומרת בציניות, אבל שומרת על ארשת פנים אדישה.

"לאן יוצאת הערב?"

"לא עניינד."

"מותק, את עצבנית מדיי, לא יפה." הוא מחייך חינד שובב.

"יהיה יפה לתת לי לחכות למונית שלי בשקט." הוא שוב מחייך; איזה טיפש.

"אני מת על התגובות שלך."

"סליחה?" אני שוב שולחת אליו מבט עצבני.

"אל תתנצלי, מותק."

"אתה האחרון שהייתי מתנצלת בפניו." אני מנתקת את מבטי ממנו ומסתכלת על הכביש.

"את מעדיפה שישקרו לך ויסבכו דברים פשוטים?" מבטי חוזר אליו במהירות — מאיפה זה הגיע?

"הנה משפט פשוט ולא מסובך אפילו בשבילך — היה נעים, כאן דרכנו נפרדות."

"איך אמרת שקוראים לך?" הוא מרים גבה, לרגע נראה כי הוא מרחם עליי, מה שמעלה בי שוב את מפלס העצבים.

"חשבתי שבלה ודולצ'צה עושים את העבודה."

"בדרך כלל," הוא אומר משועשע עד אין קץ. "מה השם שלך?" הוא שואל שוב. אני רואה את המונית מתקרבת לכיווננו מרחוק.

"אני בטוחה שאם תשקיע מאמץ משהו יזוז שם." אני מצביעה על ראשי. "ואולי תוכל גם אתה לזכור." אני מתרחקת ממנו לעבר הכביש, שמחה שאמרתי את המילה האחרונה.

הוא צוחק, עומד שם עוד רגע, עד שאני שומעת את דלת הבניין נסגרת אחריו.

המונית נעצרת ואני מטפסת פנימה, פרנץ מדביק נשיקה קטנה על לחיי תוך כדי שהוא ממשיך בשיחת הטלפון שבה הוא עסוק. הוא שותק לפרקים ואז צוחק בקול רם מדיי. אני מסתכלת בנהג ומחייכת אליו בהתנצלות, פרנץ קורץ אליי בשובבות. אף פעם לא מתעסק במה חושבים עליו אחרים, כמוני. אולי בגלל זה אני אוהבת אותו כל כך. אני בוהה בחלון עד שהנהג מתחיל בנסיעה, עיניי לא יורדות מהאופנוע הכהה, העומד בניגוד גמור לצבעו הלבן של הבניין ונראה זר בין שלל המכוניות החונות. אני משלבת ידיים ונשענת

במושג. הוא מעצבן, בקושי מצליח לנהל שיחה נורמלית בלי שמות חיבה טיפשיים, כאילו הוא סובל מאמנזיה בכל הקשור לשמות פרטיים.

למה אני מתעסקת בזה? השיפוצים שם בוודאי יסתיימו בקרוב, והוא יחזור למקומו הטבעי הרחק ממני. אני משלבת את רגליי באופן אוטומטי ומנסה לחסום את מה שמתחלל בתוכי אחרי המפגש המחודש, כמעט כועסת על עצמי שאני מבזבזת את זמני במחשבה עליו.

"יקירה, הגענו. לאן נעלמת לי?" פרנץ פותח את דלת המונית ומסמן לי לצאת.

"סתם מחשבות על העבודה," אני משקרת. פרנץ לא יניח לזה, ואין לי חשק להתחיל את הערב בשיחה לא רלוונטית. "יש זמן שאת לא חושבת על העבודה?" הוא אומר אבל לא באמת מצפה לתשובה. אנחנו נכנסים לפאב האירי, והמקום נראה כמו מסבאה מימי הביניים: בר ארוך מעץ כבד וכהה וכמה שולחנות גדולים מפוזרים, כיסאות מרופדים בקטיפה בצבע בורדו. מאחורי הבר תלויים מדפים עמוסים משקאות אלכוהוליים, אור מעומעם ומוזיקה קלטית רכה מתנגנת ברקע.

אני מופתעת לגלות, כי כל העובדים ללא יוצא מן הכלל הגיעו. המחשבה לבלות עם הבוס אחרי שעות העבודה לא קסמה לי עד שהכרתי את לורנצו. "אן, אני שמח שהחלטת לבוא הערב." לורנצו קורץ אליי בחביבות ולוגם מהוויסקי בכוס הנמוכה שבידו. בזמן שפרנץ ניגש לבר, מבטי נח על קבוצת המתמחים היושבת סביב השולחן, חלקם מביטים בי. אני מכירה בנוכחותם ומהנהנת לשלום, אבל לא מתקרבת אליהם.

בזווית העין אני קולטת את ניקולס צועד לכיווני. הוא נעמד קרוב ומנהל איתי שיחה מנומסת על העבודה. כבר הבנתי מהרכילות במשרד, שניקולס יצא תקופה קצרה עם אחת המזכירות, מה שבהחלט מוריד לו נקודות מבחינתי. אני מקשיבה לו ועונה תשובות קצרות וענייניות, נזהרת לא להתקרב מדיי. הייתי רוצה שיוזמין אותי לצאת איתו לבד. אז אולי הייתי נותנת לזה הזדמנות. רגע לפני שאנחנו מספיקים לשוחח על דברים אישיים, מבקשת ממנו אחת העובדות העומדות סמוך אלינו להזמין אותה לכוס יין.

הוא מסתכל עליי במבט מתנצל וכמו הגינטלמן שהוא צועד אחריה לבר. אני מביטה סביב. כולם עסוקים בשיחות אקראיות, אנשים עומדים ליד שולחנות גבוהים, שותים ונהנים. אני מאתרת את פרנץ ומושכת אותו לשולחן משלנו.

"חשבתי לתת לך קצת זמן איכות עם ניקולס."

"בקצב הזה הוא לעולם לא יזמין אותי לדייט."

"לא ידעתי שאת כל כך מעוניינת." הוא מניח את המשקה על השולחן.
"כשחושבים על זה, ניקולס בהחלט עונה על כמה מהדרישות שלך, רק שהוא כל כך משעמם."

"הוא לא כזה משעמם, אתה סתם מנסה לעצבן."

"על מה דיברתם?"

"לא הספקנו לדבר על שום דבר אחר מלבד עבודה."

"אמרתי לך," הוא מחייך אליי בתוכחה. מלצרית עוברת לידינו, ופרנץ מזמין עוד גינס בשבילו ויין בשבילי. מבטי שוב נודד אל עבר ניקולס — הוא משוחח עם כמה מתמחים. הוא לובש אותה חליפה אפורה, מה שאומר שהוא הגיע לבר ישירות מהמשרד. מעניין איך הוא ייראה בחולצה פשוטה ובגינס.
"קארה, את לא שומעת טוב? איפה הראש שלך?"

"מה?"

"על מה את חושבת כל הזמן?"

"זה שום דבר. אתה תחשוב שהשתגעתי."

"אני לא, מבטיח." אני מרוקנת את מה שנשאר מכוס היין ומניחה אותה שוב על השולחן. "אתה זוכר שסיפרתי לך על השכן?"
"כן, אמרת משהו."

"אתמול לא סיימו לעבוד עד אחת עשרה בלילה. אני אחסוך ממך את הפרטים הנוספים, אבל עליתי לשם לצרוח עליהם שיפסיקו."
"טוב, זה היה עניין של זמן." מבטו שוב נודד לעבר המלצרית.

"פרנץ, החלק המעניין בסיפור הוא שאת הדלת פתח לי פועל בניין מקועקע ושרירי, ועכשיו, לפני שאספת אותי, ראיתי אותו שוב."
"איפה הבירה שלי? לסיפור יש פוטנציאל, אבל את חסרת תקנה," הוא אומר בקול רם מדי.

"לאיזה סיפור יש פוטנציאל?" לורנצו מתערב בשיחה שלנו.

"לא, סתם, זה שום דבר," אני אומרת מיד. אך לפני שאני מצליחה להמציא סיפור אחר לספר לו, פרנץ קוטע אותי.

"מסתבר שאן פגשה מישהו. קדימה, תספרי לבוס, לו בטוח יהיה משהו חכם לתרום לשיחה." אני יורה אליו מבט רצחני, אך הוא עסוק בלחייך אל המלצרית, שהגיעה עם הבירה ועם היין שהזמנו.

"לא תמיד," עונה לורנצו בחיוך, העומד בניגוד גמור לחזות המקצועית והקריירה שלו. עדיין לא התרגלתי לבוס, שהוא גם חבר טוב אחרי שעות

העבודה. אין סיבה שלורנצו יידע פרטים על חיי האישיים, זה מביך, מיותר, ובהחלט לא נאות.

"זה סתם, לא משהו חשוב, עוד דייט", אני מנסה שוב.

"אן, לא ידעתי שאת פנויה, הייתי בטוח שיש לך בן זוג."

"לא בשנתיים האחרונות", אני עונה בחיוך מאולץ.

"איפה בדיוק את גרה?"

"ויה בורגונאוּבו עשר." אני אוספת את הגביע הקריר ולוגמת לגימה

ארוכה.

"ברובע ברה, זה איזור מעולה. איך הצלחת למצוא שם דירה? הבניין

הלבן, לא?"

"זה הבניין. הדירה עברה בירושה לאימי ואז אליי." אני מחייכת אליו.

"מצחיק, אבל החבר הכי טוב שלי עבר לשם לא מזמן. בינתיים הוא רק

משפץ את הדירה. כשיסיים נרים כוסית, את מצטרפת?"

אני עסוקה בבלבוע את היין, המתעקש לעשות את המסע ההפוך, כלומר

החוצה.

"רגע", פולט לורנצו לאוויר, ולפני שאני מספיקה להשפריץ את היין לכל

עבר, הוא מוציא את הטלפון הנייד שלו מכיס הז'קט ומצמיד אותו לאוזנו.

"כן! עמוס פה, בשולחן העגול מצד ימין!" אני מנסה לראות את דלת

הפאב, אבל אנשים מסתירים אותה.

"זה הוא", מחייך לורנצו אל פרנץ, בעוד דמות מתקרבת לשולחנו. אבל

אותי זה כבר לא מעניין, מבטי שוב נח על ניקולס, ומבטינו מצטלבים לרגע

קצר. "תומס, את פרנץ אתה כבר מכיר, וזו אן, העובדת החדשה שלי." אני

מסובבת את ראשי כדי לראות מי הצטרף אלינו, ומסרבת להאמין שזה ייתכן.

פרנץ לוחץ את ידו בחביבות. החיים צוחקים עליי — מתוך מיליוני התושבים

בעיר הזו דווקא הוא, פועל הבניין הדוחה מהדירה שלמעלה? "לא שמעתי

היטב, איך אמרת שקוראים לך?" הוא שואל תוך כדי שהוא מתכופף קרוב

לפניי.

"אן", אני רושפת אליו.

"נעים מאוד, תומס אמורטי", הוא אומר כאילו מעולם לא נפגשנו. אבל פיו

מתעקל מעט למעלה, ורגע לפני שהוא מחזיר את מבטו ללורנצו הוא קורץ

אליי. אם עוד משהו יקרוץ אליי הערב אני אשתגע...

"נעים מאוד", אני ממלמלת לאוויר. הוא ממשך בשיחה עם לורנצו, הם

מתרחקים מאתנו והולכים לכיוון הבר. עיניי בוחנות אותו, לא מסוגלת להתיק ממנו את מבטי.

"כן, אני יודע." פרנץ נשמע משועשע.

"אני לא מאמינה," אני יורה. "זה הבחור שסיפרתי לך עליו קודם, זה הפועל." אני מתאוששת מההלם הרגעי שהכה בי.

"רגע רגע, את חשבת שתומס הוא פועל בניין?" הוא אומר תוך כדי שהוא צוחק.

"הוא לא?" אני עונה, ולפתע ההכרה חודרת אליי בבת אחת.

"איך לא הבנתי קודם?"

צחוקו המתגלגל של פרנץ מעצבן אותי — שום דבר לא מזעזע אותו.

"אלוהים, כמה שזה מתאים לך," הוא מגמגם תוך כדי.

"זה לא מצחיק, חשבתי שהוא עובד שם, לא ידעתי שזה בעל הדירה מעליי,

שעוזר לצוות המשפצים סתם כך, ובטח לא חשבתי שהוא מכיר את הבוס."

"סוף סוף מישוהו מצליח להוציא אותך מאיזון."

"אתה גאון, פרנץ, אפשר ששטויות לא יהיו נושא השיחה העיקרי איתך?

אתה מבין כמה מביך יהיה כשלורנצו יגלה שזו אני? איך אני אסביר את זה?

מה יגידו עליי? אני לא צריכה שידברו עליי במשרד."

"את יודעת מה אומרים — לא משנה אם לטוב או לרע, כל עוד מדברים

עלייך סימן שאת מעניינת," הוא אומר לפני שהוא לוגם שוב מהבירה.

"מאיזה עלון פרסום לקחת את הקלישאה הזו? זה לא מצחיק, פרנץ, מה

אני אמורה לעשות עכשיו? אני צריכה להתרחק ממנו, והוא צריך לשמור על

השקט ולהתאדות."

"אני בטוח שזה לא יקרה."

"הוא הפך את החיים שלי לסיוט."

"פרופורציות זה דבר חשוב. אגב, ראיתי את החיוך הקטן שהוא שקיבלת

ממנו, שיהיה בהצלחה."

"אני לא מעוניינת לדעת על מה הראש המעוות שלך חושב." אני מנופפת

בידי בביטול.

"שכחתי שעדיף להתבכייך על מר גורלך במקום לעשות מעשה, אבל אם את

שואלת אותי, זאת הזדמנות מצוינת."

"איזה מעשה, על מה אתה מדבר?" אני שואלת בתסכול.

"הוא בדיוק מה שאת צריכה, תומס ילמד אותך איך להשתחרר קצת."

"כמה שתית?" מבטי נח על כוס הבירה שבידו — היא כמעט ריקה.

"כמוך, מעט מדיי. תפסיקי להיות דרמטית ותנצלי את המתנה שהחיים גלגלו לך עד לפתח הבית. זוכרת את 'הבינתיים'?"

"אני אתעלם ממה שאמרת ואתרכז בעיקר — שום דבר טוב לא ייצא מלזמן זעזועים מיותרים לחיי. אתה כנראה לא מבין את המצב — הוא חבר של לורנצו. הוא החבר הכי טוב של לורנצו, הבוס שלי." אני מעבירה יד עצבנית בשערי. "אין שום סיכוי שאני אעשה מעשה מטופש שכזה, אני לא מתקרבת לאיש הזה." מבטי עוזב את פרנץ ומשוטט הלאה. אני מצליחה לאתר את תומס ליד הבר, מביטה בו ומרגישה איך הכעס צובר אצלי תאוצה וגובר עוד ועוד. "תסתכל עליו — הוא עוד לא הגיע וכבר הוא עסוק בלמצוא מישהי ללילה. אתה יודע מה זה אומר? מחלות מין והרבה." פרנץ לוקח את כוס הבירה שלו מהשולחן ומסתובב בכיסאו, שנינו נראים כמו צופים בסרט. עיניי מתמקדות רק בתומס, שתי נשים עומדות לידו וליד לורנצו. הוא אומר משהו באוזנה של אחת מהן והיא מצחקקת. אבל כשהיא מניחה את ראשה על כתפו, אני יודעת שראיתי מספיק.

"אמרתי לך, מחלות מין. השעה כבר מאוחרת, נלך!" תחושת גועל מציפה אותי, המחשבה שאי פעם אתנהג ככה דוחה בעיניי. מבט אחד מספיק כדי להבין מי הוא, לי זה בוודאי לא מתאים. אני לוקחת את התיק ומפשפשת בו.

"אני מזמין הפעם," פרנץ אומר מיד.

"לא בלו, הפעם זה על חשבוני." אני מוציאה במהירות שטר ומניחה אותו על השולחן.

"קראת לי יפה עכשיו?" הוא מסתכל עליי כאילו השתגעתי.

"אל תשאל. שירותים לפני שנצא?" הוא מהנהן בתשובה.

אני צועדת לשירותים ונכנסת לאחד התאים. כל מה שצריך לעשות הוא להעמיד את תומס אמורטי במקומו ולהמשיך הלאה. בכל מקרה אני בקושי נמצאת בבית, ואין שום סיבה שניפגש בבניין או בכל מקום אחר. כשאני מסיימת, אני שוטפת ידיים ומתכוננת לחזור לפאב.

"הפתעה," תומס אומר משועשע, ואני מרימה את עיניי ופוגשת במבטו.

"הפתעה אמורה להיות משהו נעים." אני תולשת מפית נייר מהמתקן,

מנגבת את ידי בעצבנות וזורקת אותה לפח.

"את שוב כועסת. בקצב הזה תמותי מהתקף לב עוד לפני שנגיע אליי

לדירה."

"לא יקרה. אבל אני בטוחה שמישהי תהיה מספיק נואשת שם בחוץ."

"את תמיד כוזאת אגרסיבית?"

"עוד לא ראית אותי אגרסיבית, אמורטי. אם תתעסק איתי, תקבל גרסה משופרת של השכנה מהסיוטים הכי גרועים שלך."
"ככה לא מתנהגים," הוא אומר ספק בבדיחות ספק ברצינות.
"אל תחנך אותי. אתה תקשיב לי, אדון אמורטי," אני קוטעת אותו ודוקרת את חזהו באצבעי, "תשמור על השקט בבניין ולא יהיו לנו בעיות."
"את יפה גם כשאת כועסת." המבט המרוצה והמבודד שעל פניו מוציא אותי מאיזון.

"זה נמוך אפילו בשביל אחד כמוך," אני יורה.
"אחד כמוני? זה מעניין." הוא צועד צעד אחורנית. "מה את יודעת עליי שאת ממהרת לקבוע מי אני?"
"ראיתי ושמעתי מספיק, זה הכול." אני חותמת את הדיון, עוקפת את תומס וצועדת לכיוונו של פרנץ, מאתרת אותו ומושכת אותו אחריי אל מחוץ לפאב.
"יש סיבה לבריחה?"

"תומס אמורטי." אני שולחת אליו מבט, המבהיר כי אני לא רוצה לדבר. אנחנו עומדים בקרן רחוב מונטווידאו, וחוץ מכמה עוברים ושבים הרחוב שקט. שורות מכוניות חונות בסדר מופתי באזורים מסומנים פס כחול דהוי, מצביעות על כך שעוד יום עבודה הסתיים. אור צהוב בוקע ממנורות הקיר התלויות על קירות הבניין ומאירות את המדרכה, הכביש מצולק, טלאי אספלט שחורים מכסים על בורות מסוכנים, שנפערו בו במהלך השנים, כמו על פצעים שנפתחו. אני מסתובבת, מביטה בקירות בכניסה האדומה לפאב, מרימה את ראשי לבניין המגורים שמעליו ומרחמת על האנשים הנאלצים לחיות עם המטרד, אלה שמרפסות האבן שלהם ככל הנראה כבר אינן בשימוש זמן רב. עיניי עוברות על הצבע הכתום המיושן, שבו נצבע הבניין לפני שנים רבות, ועל כתובת הגרפיטי שריססו עליו: טי אמו פרניצסקה באותיות שחורות ומעוגלות, ביטויי אהבה חדשה במקום מיושן. אותה בנייה עתיקה כמו בבניין שבו אני מתגוררת, רק התוכן אחר. צרחת ווספה קולנית גורמת לי להסתכל אל הצומת — איש נוסע מהר ומתרחק, משאיר אחריו ריח דלק שרוף. "עוד כמה דקות," אומר פרנץ באדישות, אבל ממשיך להתעסק בנייד שבידו.

כשהמונית מגיעה אנחנו נכנסים פנימה ונעלמים משם. הודעה מניקולס מגיעה ברגע שאני נכנסת לבניין,
הלכת לפני שהספקנו לדבר, נתראה במשרד.

אני מקלידה תשובה מהירה,

נתראה ☺

אני נכנסת הביתה. הדלת נסגרת אחריי, ושקט מרחף באוויר. אני נשארת בבגדיי, צועדת לכיוון הדלתות הלבנות, ידיי מתהדקות על הידיות הזהובות. אני פותחת אותן לרווחה, מאשרת ללילה הקריר לחדור פנימה, לכוכבים להאיר את האפלה. לנחם אותי כמו אז בילדותי, כשהחושך היה כבר מנשוא והייתי זקוקה להם. הספה האפורה כמו ממתינה לי. אני שוקעת לתוכה ומביטה בכוכבים.

מבטי נמשך למנורת המרפסת, שחרקים מרקדים סביבה כמו חבורת שיכורים. בזווית העין אני מבחינה בפרפר לבן חיוור נאבק בכוחותיו האחרונים לעוף, מתעופף מרחק קצר בקול שכמעט אינו נשמע ומתנגש ברצפה. לרגע מלבלבת בי תקווה, שהוא יצליח להתרומם, אלא שאז הוא נופל ונושק בכנפיו ליד כף רגלי. אני קמה מהספה, מפנה לו מקום בזמן שהוא מסתובב סביב עצמו, נלחם גם אם הוא יודע כמוני כי זו המלחמה האחרונה, שהסיכויים קלושים.

הפרפר ממשיך לנוע במעגלים, תנועותיו הופכות מסורבלות, אך הוא אינו נכנע — אולי כי הוא טיפש, אולי כי הוא עוד מאמין, אולי כי בטבע הידיעה שהחיים חזקים מהמוות, מכל סוג של מוות שהוא, ברורה יותר. אני בוהה בו ומאפשרת לו לסיים את שהתחיל. לרגע אני שוקלת להניח לו לגסוס עד שימות מוות איטי, עד שמלחמתו השקטה תיקח ממנו את שארית כוחותיו ותייבש את החיות שעוד נותרה בו. אני נושכת את שפתיי בחוזקה וממתינה.

"תמות," אני לוחשת. הסוף קרב, אבל הוא מתעקש. בלי מחשבה נוספת אני מורידה את הנעל ומטיחה אותה בגופו הקטן, מרסקת את כנפיו ואת גופו הזעיר.

"תמות כבר, תמות," אני צועקת ומכה שוב. זה הסוף. אני מתכופפת ומקלפת את גופו המקומט מהרצפה, מניחה אותו חסר תנועה וצורה בכף ידי. אני מביטה בעיסה הדביקה, שהיתה עד לפני רגע חיה יפיפייה, ועכשיו משהו שהושחת לחלוטין בקלות נפשית.

דמעות מציפות את עיניי והופכות במהרה ליללות חנוקות. זה רק פרפר, אבל אני בוכה עליו, בוכה גם עליי. אמא שלי נהגה לומר שפרפרים הם נשמות, שכשהם מתים, מת איתם מישהו. גם על המישהו הזה אני בוכה עכשיו. אני דוחפת את נעל העקב הנותרת מכף רגלי, היא נחבטת ברצפה ולרגע

שוב מופר השקט. במטבח אני נפטרת מגופת הפרפר ללא מחשבה נוספת. אחר כך חוזרת לסלון, מנגבת במטלית את הכתם הבלתי נראה שהפרפר השאיר במותו, סוגרת את דלתות המרפסת, מתקלחת, מתלבשת ונכנסת למיטה. בדיוק ברגע שבו גופי נרפה וחומק לשינה, אני שומעת מוזיקה שקטה המגיעה מהדירה של תומס. אני מרימה את העיניים לעבר השעון — אחת וחצי בלילה. נקישות העקבים אינן משאירות ספקות לגבי ההתרחשות שם. אני מתהפכת ומניחה את הכרית על ראשי כדי לחסום את הקולות. למה זה מרתיח אותי? למה מפריע לי מה הוא עושה? אני מתיישבת במיטה ומנסה להקשיב לרחשים; מה בדיוק קורה שם? אני לא מספיקה לברר ונרדמת באפיסת כוחות. בשעה שלוש וחצי לפנות בוקר אני מתעוררת ושוב שומעת את הצעדים ואת דלת דירתו נטרקת. כמה דקות לאחר מכן משתרר שוב שקט מבורך בבניין. אני עוצמת את עיניי ומתפללת שהעייפות תכבוש אותי מחדש.

לרכישת הספר **לחצי כאן**